

Nászta Katalin

A nagy asztalra

Figyeljetez rám!
hangzik a Bibliában Mózes éneke
s az egeknek szól
figyeljetez ide, mondja az ember
s az emberekhez fordul
figyelj rám, szól a kisgyerek
s anyja szoknyáját ráncigálja
de hol van már a szoknya
az emberek
az ég is eltakarodott
ahhoz, aki kitalálta

de ma még velem világom
fogom a tollamat
körbeírom magam minden
bennem hullámozó gondolattal
nincs csak, nincs de, nincs ugyanis
a tudniillik is félretettem
írni kell, írni indulok, írni indít
tetszésre nem vágy a lelkiismeret
számúzó az önsajnálát ragacsos szavait
tényekre szorítkozom, ekkor-akkor, ez-az, ott-itt
bennem lakik az egész élet, kívülem nincs
ha volna is, az a másoké – független létezem már
kötelességeimet leróttam, egy van hátra még
a jövőnek, amiből hiányzom, üzenetet hagyni
az majd továbbítja s a nagy asztalra kerül éteknék

némának ott a

ha
becsukom a mobilom
a laptopom lezárom
ha
kikapcsolod a rádiót
a tévét is elzárom
beszélne-e velem, mondd
tudna-e válaszolni
arra, amit én kérdezek
s amit te –
nem a világháló bont ki?
érdekellek-e annyira

hogya egyedül rám figyelj
kizárva minden más
idegen hírt?
nem, ugye nem –
hát akkor ne akard
kicsavarni kezemből a tollat
se a laptopot, sem a telót
némának ott az állatod
drága bolond